

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κ' εικοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' σ' τὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενίων.

Καινούργιος χρόνος ἕνδεκα χίλια κ' ἑνιακόσια,
ἔλο γὰρ τὴν Ἀνθρώποι θά περνοῖν ἡ γλῶσσα.

Ἄδωδὴ Μάη κ' εἰκοστή,
σ' ἄλλα γαλήνη θαυμαστή.

Χίλια κ' ἑβδομήντα τρία καὶ συγχρόνως ἑκάτο,
Σύνταγμα καινούριο τῶρα τῶν Ρωμῶν χειροκροτῶ.

**Τελετὴ Διπλῆς τελεῖται
καὶ παντοῦ διαλαλεῖται.**

Π.— Φίλτατέ μου Φασουλῆ,
ἔλα δῶσε μου φιλι.

Ἔξω σήμερα μισαλό,
γέλα μου νὰ σοῦ γελάω,
φιλα μου νὰ σέ φιλιῶ.

Φ.— Μὰ τί σοῦλες μασκαρᾶ;
Π.— Σήμερα κοινὴ χαρὰ
κ' ἀγαλλίασις μεγάλη
μοῦ σαλεύει τὸ κεφάλι.

Νέας αἰγλῆς οὐρανόσ,
ὄντως μέγα γεγονός
ἔγινε σιγὰ σιγὰ.

Ἀγαλλίασις κοινὴ,
σήμερα κ' οἱ πετεινοὶ
δίκοινα γεννοῦν αὐγά.

Φ.— Πές τί τρέχει, Περικλέτο, καὶ σ' ἔμένα νὰ χαρῶ...

Π.— Τώρα πιά, βρε Φασουλῆ μου, βλέπω τὰ κλά' σωρῶ.

Φ.— Δὲν μιλᾶς, μαρὲ μαγκιούφης;

Π.— Ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ
θὰ σοῦ βγάλω νταγλακρᾶ,
κἀε κκτσαρὸ τσουλοφῆ.

Φ.— Γιατὶ ξεπερδαλόνεσαι;

Π.— Δὲν π' ἔρες χαμπαρακί

πὼς τὸ παλιὸ Σύντάγματ' πετάξαμε τὰ ράκη,
καὶ πὼς σωτήρες ἀληθεῖς σ' τὰ πόδια μᾶς ἐβῆσανε
καὶ τὴν Ἀναθεώρησι σήμερα τὴν τελεῖώσανε;

Λοιπὸν τελεῖώσε κ' αὐτὴ,
Πανελληνες πολῖται,
καὶ τῶρα μία τελετὴ
εὐόμοιας τελεῖται.

Ἄ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα πρὸς πᾶσαν τὴν ὕψηλιον
τῆς Ἀναθεωρήσεως τὴν σωτηρίαν λῆξιν,
ὃ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα πρὸς πᾶν τῆς γῆς Βασιλείον
πὼς ὁ Ρωμῆς ἀπέβηκε τὴν πρώτην του τὴν πλῆξιν.

Ἄ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα τὸν νοῦ μᾶς πὼς οἰζόμε
μὲ τοῦτο τὸ κτῶρθμα τῆς νέας Κυβερνήσεως...
ὃ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα τὴν νύχια μᾶς πὼς ζῶνομε
μὲς σ' τὸν δροσάτο τὸν μπατῆ τῆς Ἀναθεωρήσεως.

Καὶ σήμερα τοῦ Βασιλῆ διὰ τῆς φωνῆ
δικαίως ἐπαινεῖ
τῆς Ἀναθεωρήσεως τὸ τέλος τὸ σωτήριον,
κ' ἐκφράζει πρὸς τοὺς βουλευτὰς θεομὸν εὐχαριστήριον.

Μέγα τῶνόντι γεγονός,
σήμερον ἀσπρος οὐρανόσ,
σήμερον ἀσπρὸ ἡμέρα.

Τώρα θυσία θυσιών,
κι' αεροπλάνα Μεσσιών
πε τοуне' σ'τόν άέρα.

'Αδελφέ μου Φασουλή,
κίσμος ακτινοβολεί
κατά πάντα νέος.

Και ψυχής μας φέρει βράσιν,
κι' ένθαρρύνεται προς όρσιν
κάθε κεχηγισός.

Διατάξεις καταργούνται,
κι' άλλαις συναρμολογούνται,
και κολλούν τας μέν σ'τας δε.

Και τά κόμματα τά πρώτα,
Φασουλή συμπατριώτα,
τρών νερόβραστο φιδέ.

Δώσε μου φιλά...
πάνε τά παλγά,
Φασουλή μου βλάκα.

Μά και μέ τά νέα,
γενεά γενναία,
ρίγνου' σ'τήν άμάκα.

'Ω Πατρίς, μή σιωπήσ,
δος άέρα' στο' μαλαλό σου,
και' σ'τάς δάφνας τής νοπάς
τής Διπλής Βουλής άπλώσου.

'Ο καθείς σέ μακαρίζει...
δάφνας τρώγε, δάφνας μάσσα,
σημερον ή κτίσις πάσα
μεθ' ήμϊν πσινηγριζεί.

Τώρα λαού καμάρι,
τώρα λαού κουφάρι
σηκώνεται κυρτό.

Και πνάνονται κοράσια
μέ χειλην σάν κεράσια,
και σέρνουν τόν συρτό.

Τώρα λαός προσφέρει
θυμίαμα στο' χέρι
του καπετάν Λευτέρη.

Τώρα γιά τήν πυγμή
λαλούν και μεγιστάνες,
νίκης άλαλαγμοί,
έγκώμια, παιάνες.

Σήμερον τής σωτηρίας
και τής φιλελευθερίας
δλων τό κεφάλαιον.

Σήμερον κρηνγάζουν πλήθη
πως νομίμως κατελύθη
Σύνταγμα καμπάλαιον.

Είχαμε δέν είχαμε τά παλγά' σ'σώσωαμε,
κι' ένα νέο Σύνταγμα μιά χαρά' σ'σκιώσωαμε.

Είχαμε δέν είχαμε γρήγορα τήν' κάναμε
τήν' Αναθεώρησι, που' γιά' αυτήν' έσκάναμε.

Είχαμε δέν είχαμε
τώρα τήν' πέτογαμε,
πην' τά πριν' Σύντάγματα
κι' άλλωζαν τά πράγματα.

'Εχθρους και φίλους, Φασουλή,
τής νέας Κυβερνήσεως,
δλους ένώνει τό φιλι
τής' Αναθεωρήσεως.

Νυν τής' Επαναστάσεως
γευόμεθα καρπούς
μέ σωτηρίας δράσεως
σωτήρας χαρωπούς.

Μά κι' ό Δραγομίμης σήμερα παιάνα θ' άνακρούση
και δός του πάει κι' έρχεται τό σεβαστό του μουσι,
και' σ'τά' παλγά Σύνταγματα δίνει κι' έκείνος τράκο
και δέχεται θερμό φιλι κι' από τόν Πατσουράκο.

'Αστράψετε γαλόνια,
βρόντηστε κανόνια,
σκίρτηστε Παλάτια.

Και μ' όνειρα κι' έλπίδες
σες σκαλάβων άλλωσίδες
γίνετε δός κομμάτια.

Μάρς, παιδιά, μέ κλαπαδόρα...
Σύνταγμα καινούριο τώρα,
που' δέν είναι πατζε γέλα.

Πάει καθεμιά πληγή,
πάει κι' ή συναλλαγή,
που' μες είχε γίνει βδέλλα.

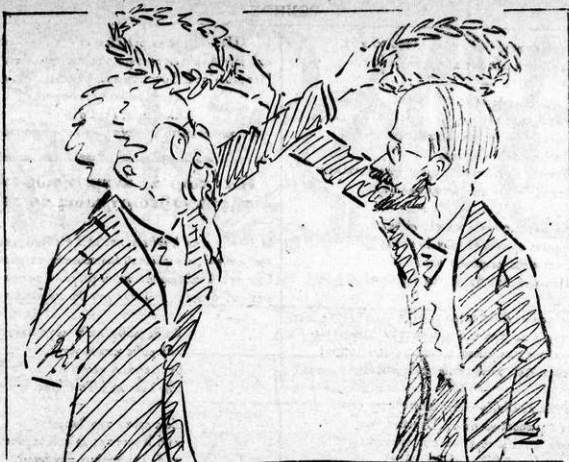
Νέων νόμων λαγαρό
και νεόκοπο χρυσάρι...
ύμνους και τό Φιγαρώ
για' τόν Βενιζέλο γράφει.

Ποία ξαρνική χαρά
μέσ' σ'τήν' τόση συμφορά μας,
όπου κι' ένσφαιρα πυρά
βρόντησαν' σ'τά' σύνορά μας.

"Όλα τά παλγά συχώρα κι' αιώνια των ή μήνη...
μόλις τής Διπλής τό κάκο διελέλασεν ή Φήμη
και' σ'τους Τούρκους τους γεϊτόνους,
έννοιωσαν χαράς λαχτάρα,
κι' άρχισαν να ρίγνουν σημάρα
'σ'τους δικούς μας τους εζώνους.

Και' σ'τήν' μεθόριον έκαι
έγινε μία συμπλοκή
για' τήν' Αναθεώρησι.

Και μετά χάλωζαν σφαιρών
έσκέφθησαν προς τό παρόν
να κάνουν ύποχώρησι.

**Τῆς Ἀναθεώρησης σαλπίζεται τὸ τέλος
κὶ ἀλληλοστεφανώνονται Δραγοῦμης-Βενιζέλος.**

Κὶ ἂν ἐφίξανε πῶρὰ
προσφιλεῖ βασιλευσόμοι,
τόκων ἀπὸ χαρᾶ,
βρὲ διαβόντρον μου κολουοῖ.

Συνταγματικοὶ κὶ ἔμετε, Συνταγματικοὶ κὶ ἔκτενοι...
γὰρ Συντάγματα λοιπὸν ἕνας πόλεμος ἄς γίνη.
Καὶ γὰρ τούτῳ τὰ πυρὰ λένε τώρα, τένεκέ,
πῶς θὰ γίνουν στὸν Χαλῆλ παραστάσεις φιλικαί.

Πλὴν ὁ Μπέης ὁ Χαλῆλ, ὅπως βεβαιῶνουν τόσοι,
θὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ
πῶς καθὼς ὁ Τούρκος εἶδε τοὺς Γηασουρήδες τρελλοὺς
γὰρ τὸ Σύνταγμα τὸ νέο τῆς Τουραίας τῆς προσφιλοῦς,
ἔτσι σήμερα κὶ ἔκτενος ἀπὸ μᾶς γὰρ τρελλή
γὰρ τὸ νέο τὸ δικό μας μπᾶμι καὶ μπουμι πυροβολεῖ.

Μία διεθὴς χαρὰ,
κὶ ὅλα περίεξ ἀνθρά,
κὶ ὅλα περίεξ ρόδινα,
γελαστὰ κὶ ἀνώδυνα.

Φασουλῆ, πῶς δὲν γέλλεξ;
Φασουλῆ, πῶς δὲν μιλᾶξ;
μὰ σὰν γάλας μὲ κιντᾶξεις;

Τὶ κακὰ βουσοδομᾶξ;
πῶς καὶ σὺ δὲν εὐνομᾶξ;
πῶς καὶ σὺ δὲν εὐρατᾶξεις;

**Ἐρίνει κὶ ὁ Φασουλῆς
τὸ κάθω τῆς Βουλῆς.**

Φ.— Οἰκτεῖρω, Περικλέτο μου, τὴν τόση κουταμάρα σου,
μὰ καὶ τὴν σαχλαμάρα σου.
Ὅρα πολλὴ μ' ἐχόρτασες μὲ μούλιας καὶ κούραις,
καὶ μ' ἀναγκάζεις νὰ σοῦ πῶ βυβαζαῖς Ἑλληνικοῦραις.
Λοιπὸν σοῦ λέγω πῶς πολλὴν μορῆαν ὄφλισκάνεις,
καὶ μ' ὄσ' ἀνόητα μιλᾶς καὶ τὸ γαϊδοῦρι σκάνεις.

Π.— Στὴν Ἀναθεώρησι μὰς στήριξε πολλαῖς ἐλπίδες,
πίστευε καὶ σ' ἀγαθὰ,
καὶ γι' αὐτὴν, κολουοῦθαι,
οἱ προστάται δὲν θὰ στείλουν εἰς τὴν Κρήτη τοὺς Καθᾶδες.

Φ.— Πάντα κλοῦθα κεφαλῆ,
τὸ μικρὸ τὸ κάνεις τόσο...
Π.— Μ' ἀπελπίζεις, Φασουλῆ,
καὶ θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Φ.— Τὶ λόγια, βρὲ, μοῦ τσαμπουξ
κὶ ἀνακάνεις κοπανᾶξ;
Πλανᾶσαι κὶ ὄνειρεῖσαι, καὶ θὰ νομίζῃς ἴσως
πῶς μὲ τὸ νέο Σύνταγμα μ' ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ Κρόσος.
Θαφρεῖς πῶς ἂν ἀλλάζονε καιπὸσαις διαστάσεις
'μπορῶ κὶ ἐγώ, μ' ἔμπορεῖ καὶ σὺ τὴν φύσιν σου ν' ἀλλάξῃς.

Π.— Μ' αὐτὰ ποὺ λὲς καλλίτερα τὴν γλῶσσα σου νὰ δέσῃς,
κὶ ὅπως σακᾶτικα κορμὰ τὸνοῦνται μ' ἐνέσεις,
ἔτσι καὶ τὸ πολιτεῦμα ποῦ φθίνει, κουραθῶνι,
μὲ τὴν Ἀναθεώρησι σπουδαῖως καρδαμώνει.

Μπαλόνεται, βρὲ Φασουλῆ, τὸ ροχο τὸ σχισμένο,
ποτίζεται καὶ τὸ δεντρί, ποῦ γέρνει μαραζμένο.
Φ.— Κὶ ἂν τρῶπιο ροχο ὀμπλωθῇ, μὰ θὰ σχισθῇ καὶ πάλι,
καὶ τὸ δεντρί ποῦ σᾶπισε καρπὸ δὲν θὰ σοῦ βγάλῃ.
Καὶ στὸ κουφάρι, ποῦ ζητᾶ νὰ τὸνοθῇ μ' ἐνέσεις,
σὺρε νὰ πῆς καλὴ ψυχῇ καὶ νὰ τὸ συχωρέσῃς.

Π.— Δὲν ἀπήνητσα βερέμη σὰν καὶ σένα τὸν παλάβρα
τίποτα νὰ μὴν τέρσῃ κὶ ὅλα νὰ τὸ βλέπῃ μαῦρα.
Φ.— Τέτοιος εἶμαι, Περικλέτο, φαρισαῖς καὶ βερεμιάρης.
Π.— Ἐπανᾶσαισι ζητοῦσαι κὶ ἔγινε κὶ ὕπερχάρης.
Νέο Σύνταγμα ζητοῦσαι καὶ θεσπιῶν ἀνατροπή,
μὰ καὶ τούτῳ δὲν σ' ἀρέσει, καὶ δὲν βλέπεις προκοπή.

Τὶ θέλεις νὰ γενῇ λοιπὸν;
Φ.— Γὰρ τούτῳ τρέξα' ῥάτα...
σ' ἐμένα δὲν ἀρέσουνε ποτὲ τὰ καθεστῶτα.